

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący **Sędzia WSA Dariusz Pirogowicz (spr.)**

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2025 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi [REDAKTED]

na czynność **Komendanta Służby Ochrony Państwa**

w przedmiocie **negatywnej weryfikacji do celów uzyskiwania akredytacji**
postanawia:

1. odrzucić skargę;
2. zwrócić skarżącemu [REDAKTED] kwotę 200 (dwieście) złotych
tytułem uiszczanego wpisu sądowego od skargi.

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem

Magdalena Murawska
starszy referent

UZASADNIENIE

██████████ (dalej: „skarżący”) wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na czynność Komendanta Służby Ochrony Państwa (dalej: „Komendant”) polegającą na negatywnej weryfikacji skarżącego do celów uzyskiwania akredytacji na wydarzenia organizowane przez organy władzy publicznej. Zaskarżonej czynności zarzucił naruszenie:

- 1) art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (t. j. Dz. U. z 2025 r. poz. 34) w zw. z art. 7 i art. 2 Konstytucji RP poprzez brak wystarczającej podstawy prawnej do dokonania zaskarżonej czynności, w szczególności co do braku określenia formy, kryteriów podjęcia czynności oraz jej skutków prawnych;
- 2) naruszenie art. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1914) w zw. z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 oraz art. 15 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych UE oraz 8 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez faktyczne uniemożliwienie skarżącemu dalszego wykonywania zawodu fotoreportera i pozbawienie istotnej części jego dotychczasowych przychodów;
- 3) naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 3 i art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t. j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902) w zw. z art. 3 i 3a oraz 11 ustawy Prawo prasowe w zw. z art. 61 ust. 1-3 Konstytucji RP poprzez ograniczenie dostępu do informacji publicznej, w szczególności możliwości wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu, co uniemożliwia skarżącemu dalsze wykonywanie jego zawodu i narusza art. 2 ustawy Prawo prasowe w zw. z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 oraz art. 15 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych UE oraz 8 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, oraz, tym samym, narusza art. 54 ust. 1 i 2 oraz 14 Konstytucji RP oraz art. 11 i 15 Karty Praw Podstawowych UE i art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez ograniczenie wolności pozyskiwania informacji oraz wolności mediów;
- 4) naruszenie art. 11 ust. 1-4 ustawy Prawo prasowe poprzez ograniczenie możliwości swobodnego pozyskiwania przez skarżącego informacji, co uniemożliwia mu dalsze wykonywanie jego zawodu i narusza art. 2 ustawy Prawo prasowe w zw. z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 oraz art. 15 ust. 1 i 2

Karty Praw Podstawowych UE oraz 8 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, oraz, tym samym, narusza art. 54 ust. 1 i 2 oraz 14 Konstytucji RP oraz art. 11 i 15 Karty Praw Podstawowych UE i art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez ograniczenie wolności pozyskiwania informacji oraz wolności mediów;

- 5) naruszenie art. 13, 21 i 31 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1206) dalej: „ustawa o ochronie danych”, które przewidują kryteria legalności przetwarzania danych osobowych oraz podstawowe obowiązki administratora, w szczególności poprzez brak wystarczającej podstawy prawnej i faktycznej do przetwarzania informacji o negatywnej weryfikacji Skarżącego przez Służbę Ochrony Państwa oraz udostępnianie tej informacji innym organom;
- 6) naruszenie art. 22, 23 i 24 ustawy o ochronie danych w zw. z art. 51 ust. 2-5 Konstytucji RP, art. 8 Karty Praw Podstawowych UE i art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez uniemożliwienie skarżącemu skorzystania z prawa do skutecznego środka ochrony prawnej, w szczególności poprzez odmowę dostępu do danych, udzielenia informacji o podstawach faktycznych podjętego rozstrzygnięcia o negatywnej weryfikacji bezpieczeństwa oraz, w związku z tym, skorzystania z prawa do uzupełnienia, uaktualnienia, sprostowania lub usunięcia danych osobowych;
- 7) naruszenie art. 26 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych oraz art. 15 ust. 1-4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 89 ze zm.) poprzez ich zbyt szeroką interpretację, brak indywidualnej oceny decyzji o ograniczeniu prawa dostępu do danych osobowych z punktu widzenia konieczności oraz wykroczenie przez organ poza dozwolony margines oceny;

oraz naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 8) naruszenie art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej: „k.p.a.”, poprzez

- pominięcie przy podejmowaniu zaskarżonej czynności interesu skarżącego, interesu społecznego oraz nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy;
- 9) naruszenie art. 8 i 9 k.p.a. poprzez naruszenie zasady zaufania do władz publicznych oraz naruszenie zasady informowania stron;
- 10) naruszenie art. 11 k.p.a. poprzez niewskazanie przesłanek jakimi kierował się organ przy podejmowaniu czynności w sprawie weryfikacji bezpieczeństwa;
- 11) naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. polegające na nierozpatrzeniu przez organ całego materiału dowodowego oraz na niewłaściwej analizie tego materiału.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, rozwinięte w motywach skargi, wniósł o stwierdzenie bezskuteczności przedmiotowej czynności oraz zaprzestanie udostępniania informacji o tejże negatywnej weryfikacji innym organom władzy publicznej, w szczególności Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów na potrzeby funkcjonowania Systemu obsługi mediów administracji RP Press Room. Wniósł również o stwierdzenie, że skarżącemu przysługuje możliwość ubiegania się o wstęp w charakterze pracownika prasy na wydarzenia organizowane przez organy władzy publicznej, przede wszystkim o akredytację za pośrednictwem wskazanego powyżej systemu Press Room. Jednocześnie wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o przeprowadzenie dowodów uzupełniających z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu skargi, celem wykazania okoliczności zawartych w skardze.

W odpowiedzi na skargę Komendant wniósł o jej odrzucenie, z uwagi na fakt, iż w sprawie nie wyczerpano środków zaskarżenia przysługujących skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie (tj. Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych). Wyjaśnił, że w sprawie przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, osobie której dane są przetwarzane, a której nie przekazano, pomimo jej wniosku, informacji o zakresie i celach przetwarzania (art. 26 ustawy o ochronie danych) - przysługuje skarga do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (art. 29 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 6 i art. 50 ust. 1 ww. ustawy). Podkreślił, że skarżący, który drogą e-maila z 3 czerwca 2025 r. zwrócił się z pytaniem, które dotyczyło przetwarzania danych osobowych przez SOP w odpowiedzi został pouczone, iż na sposób załatwienia przedmiotowej sprawy przysługuje skarga do Prezesa UODO. Podał również, że w treści przedmiotowej odpowiedzi, wskazano m.in. iż przepis art. 26 ustawy o ochronie danych stanowi, iż w określonych w nim (i przytoczonych w piśmie) przypadkach - nie udziela się osobie,

której dane dotyczą informacji: o ich kategorii, celu przewarzenia itp. Podniósł, iż sposoby, metody i formy podejmowanych czynności i działań SOP są w znacznym zakresie niejawne (m.in. art. 16 ustawy o Służbie Ochrony Państwa). Wskazał, że informacje niejawne mające związek z rozpoznawaną sprawą zostały w sposób zwięzły ujęte w piśmie o nr SOP-IX-7-14444/2025.T/JL, przekazany jednocześnie ze złożeniem niniejszej odpowiedzi na skargę do kancelarii tajnej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

skarga jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Na wstępie wskazać należy, że merytoryczne rozpatrzenie zasadności skargi poprzedzone jest w postępowaniu przed sądem administracyjnym badaniem dopuszczalności jej wniesienia. Skarga jest dopuszczalna, gdy przedmiot sprawy należy do właściwości sądu, skargę wniesie uprawniony podmiot, oraz gdy spełnia ona wymogi formalne i została złożona w terminie. Stwierdzenie braku którejs z wymienionych przesłanek dopuszczalności zaskarżenia uniemożliwia nadanie skardze dalszego biegu, co w konsekwencji prowadzi do odrzucenia skargi.

Zakres kognicji sądów administracyjnych określony został w art. 3 § 2, 2a i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.) dalej: „p.p.s.a.”.

Zgodnie z treścią art. 3 § 2 p.p.s.a. - sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, która obejmuje orzekanie w sprawach skarg na: 1) decyzje administracyjne; 2) postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty; 3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie; 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie - Kodeks postępowania administracyjnego, postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy - Ordynacja podatkowa, postępowań, o których mowa w dziale V w rozdziale 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw; 4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach, opinie zabezpieczające i odmowy wydania opinii zabezpieczających; 5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej; 6) akty organów jednostek

samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej; 7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego; 8) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a oraz 9) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie - Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy - Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

Zgodnie z art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. sąd odrzuca skargę, jeżeli sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego.

W niniejszej sprawie przedmiotem skargi uczyniono negatywną weryfikację do celów uzyskania przez skarżącego akredytacji, która była wynikiem czynności służbowej Służby Ochrony Państwa wiążącej się ze sprawdzeniem danych skarżącego jako osoby mającej wziąć udział w wydarzeniu obiekcie ochranianym przez SOP, służącym Prezesowi Rady Ministrów.

W ocenie Sądu wyniku tych czynności służbowych nie można zakwalifikować jako czynności z zakresu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Czynność ta bowiem nie potwierdza ani nie neguje uprawnienia, które wynikałoby dla skarżącego wprost z ustawy. Efekt czynności sprawdzających realizowanych przez Służbę Ochrony Państwa nie mieści się w katalogu spraw podlegających jurysdykcji sądów administracyjnych. Brak jest także przepisu szczególnego, który przewidywałby możliwość zaskarżenia kwestionowanej czynności. To zaś oznacza, że skarga [REDAKTOWANE] wniesiona do tut. sądu jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Na marginesie, odnosząc się do większości zarzutów skargi, zauważyć należy, że ustawa z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości określa m.in. zasady i warunki ochrony danych osobowych przetwarzanych przez właściwe organy w celu rozpoznawania, zapobiegania, wykrywania i zwalczania czynów zabronionych, w tym zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także wykonywania tymczasowego aresztowania, kar, kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności (art. 1 pkt 1).

Zgodnie z art. 8 ust. 2 powołanej ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych zbieranych w celach, o których mowa w art. 1 pkt 1, Prezes UODO, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień; uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych; zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe; zabezpieczenie danych osobowych lub przekazanie ich innym podmiotom; usunięcie danych osobowych; wprowadzenie czasowych lub stałych ograniczeń przetwarzania i przekazywania, w tym zakazu przetwarzania.

Do postępowań w tych sprawach stosuje się przepisy k.p.a. o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej (art. 12 ustawy o ochronie danych). Postępowanie w ww. sprawach jest jednoinstancyjne, a na decyzję Prezesa UODO, o której mowa w art. 8 ust. 2, przysługuje skarga do sądu administracyjnego (art. 9 cytowanej ustawy).

W świetle natomiast art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobie, której dane osobowe są przetwarzane niezgodnie z prawem, przysługuje prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w terminie 30 dni od powzięcia wiadomości o tym naruszeniu lub otrzymania informacji od administratora. Co więcej, stosownie do art. 51 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych, każdemu podmiotowi, wobec którego Prezes Urzędu wydał decyzję, przysługuje prawo do wniesienia na tę decyzję skargi do sądu administracyjnego. Każdej osobie, której dane dotyczą, przysługuje prawo do wniesienia do sądu administracyjnego skargi, jeżeli Prezes Urzędu nie rozpatrzył skargi lub zgłoszenia wniesionego na mocy art. 50 lub nie poinformował osoby, której dane dotyczą, w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu skargi, o postępach lub wyniku jej rozpatrzenia.

Z powyższego wynika zatem, że to do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych – w myśl art. 5 ust. 1 pkt 6 powołanej ustawy – należy rozpatrywanie skarg osób, których dane osobowe są przetwarzane niezgodnie z prawem, i prowadzenie postępowań w tym zakresie. Zatem wszelkie zarzuty co do prawidłowości administrowania danymi osobowymi należy w pierwszej kolejności kierować do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Z tych względów Sąd, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji postanowienia. O zwrocie wpisu od skargi orzeczono na podstawie art. 232 § 1 pkt 1 powołanej ustawy.

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem
Magdalena Marawska